

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: **Mgr. T. T.**

proti

žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Valdice**
se sídlem nám. Míru 55, Valdice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2018, č. j. VS-117152-4/ČJ-2016-802232-KŘ, o zamítnutí stížnosti proti uložení kázeňského trestu odsouzenému,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2018, č. j. VS-117152-4/ČJ-2016-802232-KŘ, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se měl dne 21. 7. 2016 dopustit kázeňského přestupku neuposlechnutí příkazu zaměstnance Vězeňské služby České republiky, když odmítl nastoupit výkon dříve uloženého kázeňského trestu.
2. V záhlaví označeným rozhodnutím žalované (dále též „napadené rozhodnutí“) byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2016, č. j. VS-117152-

3/ČJ-2016-802232-KŘ (dále též „rozhodnutí o uložení kázeňského trestu“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání kázeňského přestupku za porušení ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „ZVTOS“), za který mu byl podle § 46 odst. 3 písm. f) stejného zákona uložen kázeňský trest spočívající v jeho umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení.

3. V rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je popsán skutek tak, že žalobce dne 21. 7. 2016 v 13:45 hod. na ubytovně „E“, cele 321, odmítl splnit příkaz pprap. R., aby nastoupil výkon kázeňského trestu 10 dní UOMPZ. Tím porušil ustanovení § 28 odst. 1 ZVTOS, podle kterého je odsouzený povinen plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby. Uložení kázeňského trestu včetně jeho typu a výše je odůvodněno tak, že vina žalobce byla prokázána záznamem o kázeňském přestupku ze dne 21. 7. 2016, č. j. VS-117152-1/ČJ-2016-802232-KŘ, zpracovaným pprap. R. a svědeckou výpovědí prap. B., jejichž výpovědi se doplňují, jedná se o osoby důvěryhodné a jejich svědectví je zcela dostatečné k prokázání viny. Žalobce svým vyjádřením do záznamu o kázeňském přestupku jeho spáchání potvrdil, když uvedl, že je pravda, že výkon trestu odmítl nastoupit. Dále je v odůvodnění uvedeno, že při rozhodování o uložení druhu a výše kázeňského trestu bylo zohledněno dosavadní chování žalobce (v průběhu výkonu trestu byl již 17x kázeňsky trestán), způsob spáchání a závažnost kázeňského přestupku.
4. Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2016 žalovaná zamítla stížnost žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu.
5. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji zamítl svým rozsudkem ze dne 26. 7. 2017, č. j. 30 A 82/2016-49.
6. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 As 309/2017-34, zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 7. 2017, č. j. 30 A 82/2016-49, a zrušil i rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2016, kterým byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu.
7. Žalovaná poté napadeným rozhodnutím ze dne 8. 3. 2018, č. j. VS-117152-4/ČJ-2016-802232-KŘ, opětovně zamítla stížnost žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že *„žalobce měl být umístěn k výkonu kázeňského trestu společně s odsouzeným M. S., který je zařazen do stejné kategorie. Žalobce ve své stížnosti neuvedl žádné konkrétní důvody, pouze konstatuje, že má blíže nespecifikovaný konflikt, a chce se vyhnout rvačce.“* Žalovaná uvedené argumenty žalobce vyhodnotila jako účelové a obavy z hypotetického fyzického konfliktu jako neopodstatněné, neboť na základě „prověření dostupných informací týkajících se vzájemných vztahů uvedených odsouzených“ nebyly zjištěny žádné indicie, potvrzující vyjádření žalobce, že má s odsouzeným S. nějaký konflikt. Uvedla, že zaměstnanci věznice žádnou informaci o možnosti vzniku konfliktu mezi oběma odsouzenými neměli a byla jim žalobcem sdělena až v okamžiku, kdy mu bylo oznámeno, že má nastoupit výkon kázeňského trestu. Zaměstnancům věznice tak nebyly známy žádné objektivní skutečnosti bránící společnému umístění těchto odsouzených do jedné cely. Dle žalované tak oznámení žalobce nemělo povahu upozornění ve smyslu § 35 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „ŘVTOS“), ale jednalo se o účelovou, ničím nepodloženou

výmluvu k nenastoupení výkonu kázeňského trestu, kterou žalobce uvedl již v průběhu kázeňského řízení. Vychovatel žalované měl vzhledem k době spáchání přestupku (21. 7. 2016) a době vydání rozhodnutí o přestupku (29. 7. 2016) dostatečný prostor k prověření tvrzení žalobce, které dle žalované správně vyhodnotil jako neodůvodněné. Žalovaná doplnila, že konfliktní jednání mezi uvedenými odsouzenými nebylo zaznamenáno ani k datu napadeného rozhodnutí (tj. k 8. 3. 2018). Uzavřela, že vina žalobce byla jednoznačně prokázána na základě shromážděných důkazů (záznamem o kázeňském přestupku, výpovědi svědka k přestupku ze dne 21. 7. 2016), žalobce se vědomě dopustil kázeňského přestupku, a to bez zavinění dalších osob a tím porušil ustanovení ZVTOS, uvedená v rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Žalobce pak ve své stížnosti neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly doložit, že kázeňský přestupek nespáchal. Uložený kázeňský trest je dle žalované úměrný závažnosti spáchaného přestupku a je v souladu s účelem výkonu trestu.

II. Obsah žaloby

8. Rozhodnutí žalované napadl žalobce včas podanou žalobou. Uvedl, že žalovaná zcela ignorovala námitky Nejvyššího správního soudu, vyslovené v jeho výše citovaném rozsudku, který rozhodnutí žalované označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a své nesprávné závěry zopakovala.
9. Namítl, že v novém rozhodnutí ze dne 8. 3. 2018 se žalovaná odchýlila od svého původního tvrzení, že žalobci nebylo sděleno, s kým bude společně ubytován. Žalovaná dle žalobce uvádí nepravdivé informace o tom, že žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, že jen poukazuje na blíže nespecifikovaný konflikt a že zaměstnancům věznice nebyly známy žádné objektivní skutečnosti bránící společnému umístění jmenovaných odsouzených do jedné cely, když takové závěry byly Nejvyšším správním soudem shledány jako nesprávné.
10. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované a rozhodnutí o uložení kázeňského trestu zrušil a zavázal žalovanou k tomu, aby respektovala názor Nejvyššího správního soudu. Dále žádá odškodnění za nespravedlivé uložení kázeňského trestu, který byl vykonán „rovnohodnotnou“ kázeňskou odměnou v souladu s ŘVTOS. Závěrem navrhl, aby soud žalované za nerespektování názoru Nejvyššího správního soudu uložil pokutu ve výši 50 000 Kč a přiznal žalobci odškodnění za způsobenou morální škodu ve výši 5 000 Kč.

III. Obsah vyjádření žalované k žalobě

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná rozporovala všechna tvrzení žalobce, která považuje za nedůvodná. Zrekapitulovala průběh řízení o kázeňském přestupku včetně rozhodnutí o uložení kázeňského trestu a rozhodnutí o stížnosti žalobce. Uvedla, že napadeným rozhodnutím plně reflektovala závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým bylo zrušeno její původní rozhodnutí ze dne 29. 7. 2016. Konstatovala, že před vydáním nového rozhodnutí o stížnosti byly obavy žalobce o jeho zdraví a bezpečnost zaměstnanci věznice řádně prověřeny se závěrem, že nebyly zjištěny žádné objektivní skutečnosti ve smyslu ustanovení § 35 ŘVTOS, které by tvrzení žalobce potvrdily a bránily by jeho umístění do společné cely s odsouzeným M. S. Doplnila, že konfliktní jednání mezi uvedenými odsouzenými nebylo zaznamenáno ani k datu napadeného rozhodnutí.

12. Žalovaná konstatovala, že odůvodnění rozhodnutí o uložení kázeňského trestu obsahuje shrnutí všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok, jsou v něm uvedeny skutečnosti, které byly podkladem pro rozhodnutí a jež byly prokázány, rovněž důkazy, na jejichž základě byla vina prokázána, úvahy, kterými byl zaměstnanec s kázeňskou pravomocí veden při hodnocení důkazů, skutková zjištění, vypořádání se s námitkami pachatele kázeňského přestupku a stručné odůvodnění druhu a výše uloženého kázeňského trestu. Rovněž tak odůvodnění rozhodnutí o stížnosti obsahuje vyhodnocení podstatných důvodů stížnosti, hodnocení provedené žalovanou se závěrem, že vina žalobce byla prokázána, neboť neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly doložit, že kázeňský přestupek nespáchal. Uložený kázeňský trest je úměrný závažnosti spáchaného přestupku a je v souladu s účelem výkonu trestu.
13. Dále žalovaná poukázala na pravidla pro ukládání kázeňských trestů odsouzeným, která jsou stručně obsažena v § 47 ZVTOS a podrobněji v § 58 až § 61 ŘVTOS. Správní orgán I. stupně podle jejího názoru vymezil kázeňský přestupek spáchaný žalobcem tak, že svým jednáním porušil ustanovení § 28 odst. 1 ŘVTOS. Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu vycházelo ze zjištění skutečného stavu věci a vedle formálních náležitostí obsahovalo též výrokovou část, odůvodnění, poučení o možnosti podat proti němu stížnost a proti rozhodnutí o stížnosti podat žalobu k soudu. Odůvodnění rozhodnutí o uložení kázeňského trestu obsahovalo shrnutí všech zjištěných skutečností, důkazy, na jejichž základě byla vina prokázána, úvahy, kterými byl správní orgán I. stupně veden při rozhodování, vypořádání se s námitkami žalobce a odůvodnění uloženého trestu. Při rozhodování o výši a druhu uloženého trestu bylo zohledněno žalobcovo dosavadní chování po dobu výkonu trestu (17x kázeňsky trestán), způsob spáchání a závažnost kázeňského přestupku. Žalovaná uvedla, že přezkoumala napadené rozhodnutí podle § 60 ŘVTOS se závěrem, že kázeňské řízení bylo vedeno v souladu s příslušnými právními a vnitřními předpisy.
14. Závěrem žalovaná konstatovala, že v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznici v reálném čase, proto na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutím správních orgánů nebo soudů. Navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání postupem dle § 76 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, **že žaloba je důvodná.**

A. Skutkový stav věci

16. Ve správním spisu je založen Záznam o kázeňském přestupku ze dne 21. 7. 2016, č. j. VS-117152-1/ČJ-2016-802232-KŘ, sepsaný vrchním asistentem pprap. T. R., v němž je skutek popsán následovně: „Dne 21. 7. 2016 v 13:45 hod. jsem společně s prap. B. šel oznámit žalobci, že si má sbalit všechny své osobní a ústavní věci a nastoupit uložený kázeňský trest 10 dní UOMPZ. Toto žalobce odmítl se slovy: *„Nebudu vykonávat trest ani se S. ani H., ihned by vznikl konflikt, je to nějaký šprajc z OVT.“*

17. Uvedené skutečnosti potvrdil svědek inspektor prap. L. B. Žalobce se k uvedenému skutku odmítl vyjádřit a odmítl záznam podepsat.
18. Před vydáním rozhodnutí o uložení kázeňského trestu bylo žalobci dne 26. 7. 2016 umožněno vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich (§ 47 odst. 1 ZVTOS). Žalobce potvrdil, že odmítl nastoupit výkon kázeňského trestu s „výše jmenovanými odsouzenými“, aby se vyhnul rvačce.
19. Rozhodnutím vychovatele Z. Š. ze dne 29. 7. 2016 byl žalobci uložen kázeňský trest podle ustanovení § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení.
20. Proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podal žalobce stížnost, v níž opětovně uvedl, že neodmítl splnit příkaz nastoupit k výkonu kázeňského trestu, ale odmítl být na jedné cele s odsouzenými, s nimiž má konflikt, aby se vyhnul rvačce. Ve správním spisu je záznam o tom, že žalobce uložený kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, vykonal v době od 15. 8. 2016 do 22. 8. 2016.
21. O stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu rozhodl speciální pedagog žalované Ing. Z. Č. rozhodnutím ze dne 29. 7. 2016, které bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 As 309/2017-34.
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 As 309/2017-34, uvedl, že napadené rozhodnutí o stížnosti ze dne 29. 7. 2016 je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Konstatoval, že žalobce již v písemném vyjádření před vydáním rozhodnutí o uložení kázeňského trestu a ve stížnosti proti tomuto rozhodnutí uvedl, že odmítá nastoupit výkon kázeňského trestu, neboť se cítí ohrožen ze strany odsouzených, s nimiž má být ubytován, a chce se vyhnout rvačce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze konstatovala, že žalobce neuvedl ve stížnosti žádné konkrétní důvody, v čem spočívá jeho konflikt s odsouzenými S. a H., a tvrzením žalobce, že příkaz nesplnil z důvodu obavy o své zdraví a bezpečnost, se vůbec nezabývala, ačkoli šlo o stěžejní námitku a bylo její povinností zajišťovat bezpečnost odsouzených. Krajský soud se pak námitkou obavy žalobce o jeho bezpečnost a zdraví vypořádal dle názoru Nejvyššího správního soudu rovněž nedostatečně. Vůbec se nezabýval tím, zda žalovaná ve svých rozhodnutích na takovou námitku adekvátně reagovala, pominul, že v napadeném rozhodnutí schází řádné posouzení reálnosti obav žalobce z násilí od odsouzených, o nichž předpokládal, že s nimi měl být společně ubytován, a proto nemůže jeho právní posouzení obstát. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„žalovaná měla obavy stěžovatele o zdraví a bezpečnost prověřit, což jí ukládá nejenom ustanovení § 35 ŘVTOS, ale tato povinnost plyne i z Listiny a Úmluvy. Přestože stěžovatel obavu sdělil až ve chvíli, kdy měl nastoupit výkon dříve uloženého kázeňského trestu, a jeho tvrzení se tak mohlo jevit jako účelové, měli se zaměstnanci žalované oprávněností těchto obav zabývat, zjistit od stěžovatele podrobnosti, popřípadě s touto skutečností konfrontovat odsouzené, s nimiž měl být umístěn do cely. Pro objasnění situace taktéž bylo vhodné seznámit se podrobně s dokumentací zainteresovaných odsouzených za účelem posouzení jejich vzájemných vztahů. Nejvyšší správní soud dodává, že je samozřejmě možné, že zaměstnanci žalované nakonec mohou dojít k závěru, že mezi odsouzenými konflikt nebyl nebo nedosahoval takové míry, aby bránil jejich společnému umístění do jedné cely. Tento zjišťovací proces jako prostředek ochrany odsouzeného však musí prokazatelně proběhnout před vydáním rozhodnutí o stížnosti, zvláště pak pokud odsouzený*

poukazuje na možné ohrožení jeho bezpečí. Zájem na bezodkladném výkonu trestu za kázeňský delikt musí ustoupit v situaci, kdy se obavy odsouzeného o život nebo zdraví jeví opodstatněné. S ohledem na to, že se délka trestu za taková provinění pohybuje v řádu dnů, nemělo by obecně nic bránit tomu, aby byl jeho výkon posunut na dobu, kdy nebude třeba sdílet celu s osobou, s níž brozí násilný konflikt.“ Nejvyšší správní soud doplnil, že si je vědom specifčnosti rozhodnutí ve věcech kázeňských přestupků odsouzených v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, s důrazem na potřebnou flexibilitu rozhodování. Potřeba flexibility však nikdy nemůže ospravedlnit nevypořádání námitek odsouzeného, zvláště pak, jestliže se jedná o jeho bezpečnost a zdraví. Tato námitka může být jistě použita i zcela účelově, správní orgán je však i v takovém případě povinen ji prošetřit a potvrdit či vyvrátit její opodstatněnost.

B. Právní závěry

23. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. S odkazem na závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu týkajícího se této věci lze shrnout, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze vůbec rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě kterých správní orgán dospěl k závěru, který je v rozhodnutí vysloven. Jedná se zpravidla o případy, kdy je rozhodnutí opřeno o důvody a skutečnosti v řízení nezjištěné nebo nedostatečně zjištěné nebo zjištěné v rozporu se zákonem.
24. A právě o takový případ se jedná v nyní projednávané věci. Ač žalovaná tvrdí, že se ve svém novém rozhodnutí ze dne 8. 3. 2018 řídila názorem Nejvyššího správního soudu, uvedeným v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 As 309/2017-34, krajský soud uvedený názor nesdílí.
25. Podle ustanovení § 46 odst. 1 ZVTOS je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.
26. V rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je žalobci kladeno za vinu porušení ustanovení § 28 odst. 1 ZVTOS, podle kterého je odsouzený ve výkonu trestu povinen, mimo jiného, dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice.
27. Podle § 47 odst. 1 ZVTOS lze kázeňský trest udělit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného.
28. Podle § 58 odst. 2 ŘVTOS je východiskem pro posouzení kázeňského přestupku záznam, který se o kázeňském přestupku sepíše na předepsaném tiskopisu. V posuzovaném případě byl záznam sepsán dne 21. 7. 2016 a byly v něm uvedeny konkrétní údaje o jednání, v nichž byl kázeňský přestupek spatřován (viz výše).

29. Povinností odsouzených je podrobit se všem omezením a zachovávat všechna ustanovení a pravidla, jež jsou pro výkon trestu odnětí svobody stanovena ZVTOS a dalšími právními předpisy upravujícími výkon trestu odnětí svobody.
30. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav věci musí být správními orgány zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to ve vztahu k těm skutečnostem, které jsou potřebné pro vydání rozhodnutí (§ 3 správního řádu).
31. Podle § 35 odst. 1 ŘVTOS zjistí-li zaměstnanec Vězeňské služby, že je ohroženo právo odsouzeného na jeho ochranu před neoprávněným násilím, jakýmkoliv projevem ponižování lidské důstojnosti a urážkami nebo výhrůžkami nebo oznámí-li mu odsouzený takové jednání, je povinen učinit neprodleně opatření nezbytná k zamezení takového jednání a současně oznámit tuto skutečnost řediteli věznice.
32. Po provedeném přezkumném řízení dospěl krajský soud k závěru, že žalovaná v dalším řízení o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu neučinila nic z toho, k čemu ji zavázal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 As 309/2017-34. Z dalšího postupu žalované totiž nelze shledat, zda vůbec a případně jakým způsobem se v novém řízení zabývala námitkou obav žalobce o jeho bezpečnost a zdraví. Žalovaná nijak neproověřila, zda obava žalobce ve smyslu § 35 odst. 1 ŘVTOS z násilí od odsouzených S. a H. je reálná. Ve správním spise není založen jediný důkaz, z něhož by bylo možno ověřit, zda žalovaná provedla výslech odsouzených S. a H., s nimiž měl být žalobce umístěn do stejné cely nebo zda těmto odsouzeným umožnila se k předmětné otázce (za účelem posouzení reálnosti obav z ohrožení bezpečnosti všech dotčených osob) vyjádřit. Není rovněž zřejmé, zda se žalovaná seznámila s dokumentací jmenovaných odsouzených, jak jí bylo doporučeno Nejvyšším správním soudem, aby mohla posoudit jejich vztah k žalobci a vzájemný vztah těchto tří osob z hlediska jejich bezpečnosti.
33. Žalovaná namísto provedení minimálně těchto úkonů, které byly pro řádné posouzení důvodnosti stížnosti žalobce nezbytné, jen opětovně formálně rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím a náležitě se nezabývala důvody uvedenými žalobcem v jeho stížnosti. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedla, že na základě „prověření dostupných informací týkajících se vzájemných vztahů uvedených odsouzených nezjistila žádné indicie, potvrzující vyjádření žalobce, že má s odsouzeným S. nějaký konflikt“, ale zcela v něm abscentuje úvaha, na základě jakých důkazů a rozhodných skutečností žalovaná k uvedeným závěrům dospěla, resp. jaká konkrétní prověření provedla či jaké informace a od koho získala. V napadeném rozhodnutí se žalovaná navíc zmiňuje pouze o odsouzeném S., ač z obsahu stížnosti žalobce je zřejmé, že svou obavu o bezpečnost vyjádřil i ve vztahu k odsouzenému H.. Žalovanou provedené hodnocení a posouzení kázeňského přestupku žalobce považuje krajský soud za nedostatečné a z uvedeného důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
34. Vzhledem k výše uvedenému má krajský soud za to, že dosud nebyly náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku, tj. zda na straně žalobce existovaly vážné důvody pro odmítnutí splnění příkazu zaměstnance žalované nastoupit k výkonu dříve uloženého kázeňského trestu. Žalovaná, aniž by žalobcem namítané obavy z fyzického konfliktu s dalšími dvěma odsouzenými řádně prověřila nebo přesvědčivým způsobem odůvodnila, na základě jakých konkrétních „dostupných informací“ týkajících se vzájemných vztahů dotčených odsouzených ke svému závěru o neopodstatněnosti obav žalobce dospěla,

opětovně rozhodla o stížnosti žalobce žalobou napadeným rozhodnutím, které vykazuje závažné nedostatky. Tato skutečnost spolu s tím, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nerespektovala závazný právní názor Nejvyššího správního soudu k objasnění skutečného stavu věci, brání tomu, aby krajský soud věc posoudil meritorně a zabýval se tím, zda se žalobce odmítnutím splnit příkaz zaměstnance žalované dopustil porušení § 28 odst. 1 ZVTOS.

35. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud bez jednání ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a dále proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje doplnění, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm žalovaná dostojí požadavkům, k nimž ji zavázal již Nejvyšší správní soud, a za tím účelem doplní důkazní řízení tak, aby mohla potvrdit či vyloučit obavy žalobce ve smyslu § 35 ŘVTOS. Teprve poté může přistoupit k meritornímu posouzení, zda se žalobce dopustil kázeňského přestupku, který je mu kladen za vinu. Krajský soud současně nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí o uložení kázeňského trestu (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), neboť vytýkané pochybení může odstranit žalovaná. Žalovaná je v dalším řízení vázána právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
36. Krajský soud nevyhověl žalobnímu návrhu na uložení pokuty žalované za nerespektování právního názoru Nejvyššího správního soudu ani na přiznání odškodnění žalobci za morální škodu, neboť k takovému rozhodování nemá pravomoc (srovnej § 4 a § 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

37. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, který náklady řízení nepožadoval a z obsahu spisu je rovněž zřejmé, že mu žádné náklady řízení nevznikly (od zaplacení soudního poplatku byl žalobce osvobozen usnesením ze dne 27. 4. 2018, č. j. 30 A 35/2018-29).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. května 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu